

Cap als drets de tercera generació

Encara no hi ha institucions en el món capaces de garantir aquests drets. Per això, el feminisme impugna les institucions, la política, l'economia de mercat, l'educació, les relacions laborals

Montse Ros

Les dones feministes estan canviant l'expectativa del que és desitjable i és possible. **El feminisme aspira a donar valor als treballs de cura i a tots els treballs que fan que visquem millor.** El rebuig a les violències masclistes situa el feminisme d'una manera radical en la cultura de la pau, des de la dimensió més íntima fins a la més política.

L'apoderament, paraula nuclear en el feminisme, implica una democratització radical del poder, perquè implica la sobirania i la participació en les preses de decisions. El feminisme incorpora el valor de les identitats, de la diversitat com a requisit de la riquesa de la cooperació, i prefigura un **equilibri possible entre l'autonomia personal i la responsabilitat envers la comunitat.**

Cal reconstruir un nou corpus de drets basats en la solidaritat, el dret a la pau, la convivència...

La reivindicació del dret a viure en plenitud supera el concepte de benestar i estima la iniciativa personal, la creativitat, la voluntat. **El feminisme redefineix el dret a la salut, a la vida, a un medi ambient saludable,** i això comporta un concepte global de la humanitat. Així, des del 8 de març se'ns presenta una gran confluència internacional, transversal, multipolar. El feminisme sembla trobar un camí cap als drets de tercera generació, que estan cridats a reformular els drets de primera i segona generació.

Els drets de primera generació, de la llibertat, i els de segona generació, de la igualtat, han tingut en l'Estat la possibilitat de la seva garantia. Després de les polítiques neoliberals que han anat empetint tant els drets de la llibertat com els de la igualtat, el futur no serà en cap cas tornar al passat, sinó **reconstruir un nou corpus de drets que ha d'incorporar els de tercera generació, els de la solidaritat:** el dret a la pau, al medi ambient, a la convivència, a la diversitat, a les migracions segures, a la qualitat de vida, al desenvolupament i autodeterminació dels pobles, a l'accés igualitari a les tecnologies.

Encara no hi ha institucions capaces de garantir aquests nous drets, i per això el feminisme les impugna

Aquests drets necessiten noves polítiques que no solament ens protegeixin de l'abús, o que redistribueixin la riquesa, o compensin dels danys que ens causa el sistema, sinó que siguin **polítiques redistributives, preventives i proactives.** Polítiques de cooperació, de migració, de redistribució, de salut pública, de pau, de medi ambient, d'educació, polítiques econòmiques sostenibles i orientades al bé comú.

Encara **no hi ha institucions en el món capaces de garantir aquests drets.** Per això, de fet, el

feminisme impugna les institucions, la política, l'economia de mercat, l'educació, les relacions laborals. Per construir el nou dret i institucions capaces de garantir-los, cal la participació solidària de totes les persones, de totes les organitzacions. I per això impregna tots els moviments socials, tots els moviments per la justícia, els canvia des de dins, i propicia la seva confluència. Redefinint el que és possible.

Montse Ros és mestra i secretària d'Organització i Comunicació i portaveu de CCOO de Catalunya.